

KĀ ES SARGĀJU LATVIJU?

Darba autore:

Eva Sprinģe

Latvija kā valsts sāka pastāvēt pirms vairāk nekā 98 gadiem, taču tā nav visu šo laiku bijusi neatkarīga teritorija. Pilsoņi saglabājuši savu patriotismu gan Otrajā pasaules karā, gan daudzu atmiņā palikušajos PSRS gados. Arī mūsdienās, kad lielā daļā pasaules mājo miers, ir svarīga valsts drošība. Es jēdzienu valsts izprotu tā, ka tā ir Latvijas teritorija ar visu, kas tajā atrodas: iedzīvotājiem, kultūru, valodu, tradīcijām, celtnēm, ekonomiku, dabas bagātībām un vēl daudz ko citu.

Manuprāt, lai sargātu Latviju, nav jābūt supervaronim. Ir jāsāk ar savu drošību, jo katrs iedzīvotājs ir mazs Latvijas dzintara graudiņš. Viens pats tas pazūd smilšu virpulī, taču kopā tie spēj izrotāt Jūrmalas krastus. Tā arī mēs kopīgiem spēkiem varam parūpēties par savu valsti.

Pats svarīgākais dzīvē man ir ģimene. Bez mammas un tēta manis nemaz nebūtu. Mamma visus šos gadus ir cītīgi mani audzinājusi un lutinājusi, taču tētis vienmēr sniedzis gudru padomu un atbalstu. Tieši vecāku dēļ es izaugu tāda, kāda esmu šobrīd. Viņi gandrīz 17 gadus katru dienu ir rūpējušies par to, lai esmu paēdusi, justos mīlēta un pasargāta. Mūsu vecāki sniedz ieguldījumu valsts drošībā, aprūpējot un sargājot savus pēcnācējus. Mans pienākums ir palīdzēt un aizsargāt savu ģimeni, jo, manuprāt, nav cita veida kā viņiem pateikties no visas sirds.

Rītdiena gandrīz jau pienākusi. Tā paskrien dienas un gadi. Nav vairs daudz laika palicis līdz vidusskolas absolvēšanai, tāpat līdz savai nākotnes ģimenei un arī atvasēm. Pagaidām nezinu, kādā jomā darbošos, jo dzīvē ir daudz brīnišķīgu iespēju, taču arī mani pēcteči noteikti kļūs par sevis izvēlētas jomas speciālistiem. Vienalga, par ko viņi kļūs - karavīriem, ārstiem vai skolotājiem -, svarīgi ir tas, ka tiks veikts apzinīgs darbs savai valstij un sev apkārtējiem.

Būtiska loma mūsu dzīvē ir pilsoņa pienākuma pildīšana. Ievērojot šos pienākumus un apzinoties savas tiesības, mēs vairojam savu un apkārtējo labklājību, kas garantē drošību, tāpat ir svarīgi nebūt vienaldzīgam par citiem, it īpaši maziem bērniem. Mūsdienās aktuāls jautājums ir bērnu drošība un labklājība, ko var sniegt ģimene, kura ir atbildīga par sava bērna nākotni. Ķipara audzināšana un rūpēšanās par viņu, manuprāt, arī ir Latvijas sargāšana, jo šis bērns ir valsts nākotne.

Skolā sāk mācīties bērni no 1. klases. 9 vai 12 gadus viņi vēro gadalaikus caur zinību pils loga rūtīm skolotāju paspārnē. Skola kļūst par otrajām mājām, bet tās iemītnieki – otro ģimeni. Ne velti tādēļ lielu popularitāti ieguvuši izglītību iestāžu salidojumi, kuros absolventi atceras savas skolas gaitas. Nozīmīgi ir pasargāt skolas vidi, lai skolēni justos labi gan fiziski, gan emocionālā līmenī. Esmu aktīva jaunieta sociālajā dzīvē. Darbojos skolā kā klases vecākā un skolas avīzes redaktore. Man ir svarīgi, lai visi justos labi un pašpietiekami. Ar avīzes palīdzību informēju visus interesentus par jaunumiem skolā. Informācijas aprīte ir nozīmīga, lai katrs zinātu par notiekošo apkārt un neļautos liekam satraukumam. Cilvēkus pārņem panika, ja viņi nezina, kas pašlaik notiek. Esmu ieinteresēta sabiedrības labklājībā.

Runājot par ārpusstundu aktivitātēm, nozīmīgāko ieguldījumu valsts aizsardzībā sniedz Jaunsardze. Šajā organizācijā darbojos jau divus gadus un saprotu to, ka spēju sniegt tajā daļu no

sevis. Organizācija ieaudzina pašu būtiskāko – dzimtenes mīlestību. Mums tiek sniegtas pamatzināšanas, kuras noderēs katrai dzīves situācijai. Darbojoties Jaunsardzē, esmu iemācījusies domāt globālā līmenī. Dalība Jaunsardzē bieži vien liek aizdomāties, kādu ieguldījumu es esmu spējīga sniegt. Iepazīstu pesimistiskus jauniešus, kuriem sniedzu padomu no pašas pieredzes, ar kuriem apmainos viedokļiem un domu graudiem. Ir interesanti pavērot pasauli no cita skatu punkta. Sniedzot kādam cilvēkam cerību, es apzinos, ka varu pasauli padarīt kaut nedaudz labāku. Jaunsardzē neviens netiek šķirot – visi esam kā brāļi un māsas -, visiem ir vienādas prasības. Kad intereses pēc pajautāju otram jauniešim par nākotnes plāniem, viņš smaida un atbild: “Lai vai kas notiktu, es palikšu Latvijā!”. Dzimtenes mīlestība ir kā vairogs virs mūsu galvām, kas pasargā no naida un nesaskaņām.

Iemācoties domāt globālā līmenī, esmu aizdomājusies par mūsu vietu Eiropā. Būtisks solis Latvijas vārdam pasaulē ir iestāšanās Eiropas Savienībā un NATO, kas arī ļauj mazāk raizēties ikdienā. Ātrākais veids, kā sasniegt pasauli, ir interneta lietošana saziņā. Sociālie tīkli sniedz spilgtu aspektu par notiekošo pasaulē. Viens nepareizs ieraksts var izraisīt nesaskaņas starp lielu daudzumu pasaules iedzīvotāju. Mans pienākums, sargājot dzimteni, ir būt atbildīgai par to, ko lasu un rakstu internetā, jo publicētais vairs nav dzēšams. Svarīgi ir neiesaistīties konfliktos, būt pieklājīgai, tolerantai un nepārpublicēt tālāk nepatiesas ziņas. Tāpat nozīmīgi ir izglītot apkārtējos par drošību internetā. No datorvīrusa nav pasargāts neviens, un šaubos, ka visi vecākā gājuma ļaudis zina par krāpnieku trikiem. Jauniešiem nevajag paskopoties ar šādu padomu citiem, jo tā var būt gan viena, gan vairāku cilvēku drošība.

Diemžēl Latvijas iedzīvotāju skaits samazinās. Sarūk arī latviski runājošo cilvēku skaits, tāpēc ir svarīgi izkopt seno baltu valodu. Katra iedzīvotāja pienākums ir runāt, rakstīt pēc iespējas pareizāk. Skolā iemācīto vajag pilnveidot katru dienu. Mans mērķis ir kopt latviešu valodu: iemācīties rakstīt bez kļūdām un izkopt perfektu dikciju, kā arī rūpēties par valodas bagātības saglabāšanu, lai netiktu izmantots slengs un citi vienkāršrunas vārdi. Ja mēs nekopsim savu valodu, tad tā aizies bojā, un ies bojā arī patriotisms un dzimtenes mīlestība.

Tradīcijas nedrīkst aizmirst, jo tās radījuši mūsu senči. Ir jānovērtē mūsu unikālā kultūra. Katru gadu jāturpina nobaudīt maizes klaipu gabaliņus, kuri cepti pēc sentēvu receptes. Ir jā rūpējas par materiālo un nemateriālo mantojumu, kuru atstāt nākamajām paaudzēm.

Latvijas lielākā bagātība ir meži. Šis atjaunojamais dabas resurss pazīstams mūsu senču senčiem. Visas dabas izejvielas pasaulē ir ierobežotas. Lai turpinātu saprātīgi dzīvot, ir jā rīkojas ar tām apdomīgi. Es sargāju Latviju, lietojot atbildīgi savus resursus. Pēc iespējas mazāk izmantoju transporta līdzekļus, kuri kaitē videi, nepiesārņoju dabu. Manuprāt, ir svarīgi šķirot atkritumus, jo to pārstrādei nepieciešams izmantot mazāk resursu, kas savukārt izstrādes procesā nodaraniecīgāku kaitējumu apkārtējai videi.

Ir nozīmīgi rūpīgi pārdomāt preču iegādi. Es uzskatu, ka ir svarīgi iegādāties to, kas ir ražots Latvijā. Atbalstot vietējo, mēs nodrošinām daudziem lokālajiem iedzīvotājiem darba vietas. Samazinoties cilvēku skaitam Latvijā, šis faktors ir zīmīgs. Man, personīgi, daudz nozīmē patriotiska apģērba nēsāšana. Iegādājos to Rīgā vai dažādos zaļajos tirdziņos. Rodas pārlicība un smaids uz lūpām, kad redzu citus cilvēkus tērptus tautiskā apģērbā, jo zinu, ka arī viņiem Latvija nozīmē patiešām daudz. Ar savu apģērbu es citiem ar mīlestību sniedzu zīmi, ka lepojos augt un dzīvot tēvzemē.

Lai sargātu Latviju, nav obligāti jābūt karavīram. Pietiek rūpēties par savu drošību, savu ģimeni un sev apkārtējiem. Manī drošības sajūtu ievieš tas, ko redzu, dzirdu un sajūtu. Es rūpējos par sabiedrības labklājību, latviešu valodu un kultūru. Latvija nav pasaulē bagātākā valsts, bet mēs varam lepoties ar tās iemītniekiem, ar mūsu senču paveikto. Senie latvieši staigāja gar jūras krastu, turēja plaukstās dzintara gabaliņus un dziedāja skanīgās tautasdziesmas. Šis ir viens no kultūras lielākajiem mantojumiem, jo nevienam citam nav tik daudz unikālu tautasdziesmu. Sargāsim Latviju! Augsim tajā un pilnveidosimies!